

VÁROSI ISTVÁN:

VERSEK

TAVASZBAN.

Hancúrozó, csalafinta napsugárban égve
Kivirágzott a Dunapart minden gesztenyéje.
Tavaszsország állomását a virág csak sejtí,
Átlépési igazolványt nem kér tőle senki.

Ihaj-csuhaj, dinom-dánom, csintalan a szellő
Minden fürge suhanásban derűs kedvet keltő.
Sárgacsőrű fülemüle dalt tanulhat tőle
Bár adót a nótafákért nem fizetett ő se.

Pipeskedő nefelejcssek, kora kerti rózsák
Szűnyogoknak, legyecskéknek jószagukat szórják.
Pazarolva telehintik csínnel a világot
Számukra még nem csináltak törvényt a fináncok.

Itt csicsereg, ott csöpörög egy-egy csőr a fákon,
Mindenféle hangba fojtott mindenféle mákony.
Andalít és elbolondít, lázít, ébreszt, zeng, forr,
Mégse tudná gúzsba kötni semmiféle cenzor.

Ó természet ősi bája, mély és fejthetetlen,
Ámuldozva szólítgatlak: muzsikálj ma bennem,
Odateszem ujjaidba, komor hangja szűnjék.
Szomorú szép emberségem komor hegedűjét.

PÉTER-PÁL REGGELÉN.

Ennyire fényes, ennyire tüzes
Mióta élek, nem volt még a nap.
Sohase szórt a szűz mezők fölé
Ennyi rubint és ennyi aranyat.
Mi is van hát ma? Ah, igen, tudom:
Szent Péter és szent Pál bolyong az égen.

Szent Péter ajkán ég a vallomás:
Te Krisztus vagy s én Tebenned hiszek...
Soha még vulkán nem szórt ég felé
E vallomásnál lángolóbb tüzet.
Ez ég ma is a napban. Ó a hit
Emésztő, gyújtó titkok titka folyton.

Szent Pál suhan az új világ fölött.
Csóvát dob Róma hét pogány hegyén.
Micsoda izzó tenger kavarog
Szavaiban és tollai hegyén...
Ez süt ma is a napban. Ó a szó
Világokat hamvaszt és kelt, ha éget.

Körülöttem most, búzák, pipacsok,
Érő barackok, meggyek és diók...
És Szentgyörgymezőn kondul a harang
És hirtet édes, mézes égi jót...
A harangszóra torkos madarak
Otthagyják a gyümölcsöt s énekelnek.

Reszketve állok itt a pázsiton.
Mi kél ma bennem? Béke vagy vihar?
Földre szorít az Isten most, avagy
Égig ragad föl sugaraival?
Ó reggel, reggel! Szent. Csodálatos.
Ki az, ki rólad ékesen beszélhet?

Mert ilyen fényes, ennyire tüzes,
Mióta élek, nem volt még a nap.
Sohase szórt a szűz mezők fölé
Ennyi rubint és ennyi aranyat.
Mi is van hát ma? Ah, igen, tudom:
Szent Péter és szent Pál bolyong az égen.

Városi István

FODOR JÓZSEF:

NAGY ÁRNYAK

Alkonyodik; nagy árnyak esnek az
Útra; a friss, fájó és gyors tavasz
Hozza izgalmaikat: s fulva üget
A világ fölött a nagy Réműlet!
Ki tudja, hogy mi lesz a beborult
Holnapig; oh ember, ki nyomorult
Szívvel lesed, a napok arca mit
Hoz: didergesd még a jobb álmait.
Ezt a mai tavaszt úgy is milyen
Éjbe borítottad; fáj a szemem,
Ha nézem a virágot, a napok
Fényét; más nem bánt; hisz egyszer halok.
Oh, kik megöltétek a gyermeki
Tavaszt: lesz még föld, és isteni —
De másképpen kell, ha a zöld felett
Ringathat még nap embert s életet!